

Arrest

nr. 52 291 van 30 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. COLOGNE, die loco advocaat G. GEERTS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, X, luidt het asielrelaas als volgt:

“U, X gehuwd met X (OV X), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Ingoesj afkomst te zijn. U werd op 20/04/1966 in Malgobek geboren waar u tot uw vertrek naar België officieel verbleef.

U werd in 2005 voor de eerste maal gearresteerd en kreeg een voorwaardelijke straf van 2 jaar voor deelname aan een vechtpartij.

Op 05/11/2008 werd u door een ver familielid, A.(...) D.(...), aangesproken om op die dag voor de rebellen enkele kisten te vervoeren waar wapens bleken in te zitten.

Op 24/05/2009 werd uw dochter Z.(...) door de rebellen ontvoerd en werd tot op heden nog niet teruggevonden. U heeft hier een aangifte van gedaan bij de politie, maar kreeg er geen reactie op aangezien zij stelden dat het om een ontvoering voor een huwelijk ging.

Op 01/06/2009 werd u door de FSB bij u thuis gearresteerd door 5 of 6 man. U werd vrijwel meteen na de inval door hen bewusteloos geslagen en meegenomen. U werd 9 dagen vastgehouden. Tijdens uw aanhouding werd er meermaals geweld tegen u gebruikt in de vorm van slagen, pesterijen en fysieke vernederingen. U werd tevens gedwongen mee te werken aan een operatie tegen de rebellen. U had reeds een tweede afspraak met de rebellen gemaakt om op 07/06/2009 een tweede transport voor hen te doen. U moest met medeweten van de FSB dat transport doen zodat zij enkele rebellen konden oppakken. Bij deze operatie stierven er 2 rebellen en werd er één verwond.

Als reactie hierop werd uw huis door de rebellen beschoten en liet uw moeder het leven en was uw zus verwond.

Verder werd er een bloedwraak tegen u uitgesproken door familieleden van de bij de operatie omgekomen rebellen.

U werd op 09/06/2009 vrijgelaten. Uw vrouw is nog minstens éénmaal na uw vrijlating naar uw huis geweest om de begrafenis van uw moeder bij te wonen.

Op 14/06/2009 vluchtte u weg uit Malgobek. U ging met de auto naar Rostov van waar u samen met uw vrouw en jullie dochter K.(...) met de bus naar België kwamen.

U kwam toe in België op 23/06/2009 en vroeg de dag erop asiel aan in België.

U legde volgende documenten neer: fotokopieën uit de binnenlandse paspoorten van uw echtgenote en van u zelf, fotokopieën uit de werkboekjes van uw echtgenote en u, een gelegaliseerde huwelijksakte, de geboorteaktes van uw echtgenote en u, een gelegaliseerde geboorteakte van uw dochter K.(...) met uitgiftestempel van een reispaspoort, uw rijbewijs, een bewijs van slagen bij het rijexamen, uw getuigenschrift van de middelbare school, uw attesten van de beroepsschool en van mechanici, het universitair diploma van uw echtgenote met puntenlijst in bijlage, het hogeschooldiploma van uw echtgenote, een parketconvocatie, een Belgisch medisch attest.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, Girikhan GAZIKOV, luidt als volgt:

“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen aangaande uw reisroute naar België.

Immers, wat betreft het verloop van uw reisroute wist u vrijwel niets, wat niet geloofwaardig genoemd kan worden.

U verklaarde tussen Rostov en België met de bus te hebben gereisd. U verklaarde verder dat u op een normale plaats op de bus zat vanwaar u toch een redelijk uitzicht naar buiten moet hebben gehad (CGVS p.6).

Toch was u niet in staat te vertellen welke steden u onderweg tegenkwam, welke landsgrenzen u voorbijgegaan bent, noch of u grenscontroles tegengekomen bent.

Voorts verklaarde u niet gecontroleerd geweest te zijn gedurende het traject (CGVS p.6) terwijl uw vrouw verklaarde dat jullie wel een grenscontrole voorbijgegaan zijn waarbij jullie allen gecontroleerd werden (CGVS Kortoyeva p.3).

U beweerde met een vals paspoort op naam van M.(...) gereisd te hebben. Andere belangwekkende gegevens van dit paspoort kende u dan weer niet. U wist niet of er een foto in het document stond, noch of er een visum in stond (CGVS p.4-5). Dit lijkt weinig aannemelijk aangezien men toch op de hoogte dient te zijn van basisgegevens in een vals document voor het geval men gecontroleerd wordt. De verklaring dat het uw vrouw was die de valse documenten bijhield en dat u niet wist of u het document überhaupt in uw handen heeft gehad, is niet afdoende om uw onvermogen tot het geven van belangwekkende gegevens van het valse paspoort te verklaren.

Tenslotte verklaarde u dat er geen afspraken met de passeur zijn gemaakt aangaande de eventualiteit van individuele controles. (CGVS p.6). Welnu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengen zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden.

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe ernstig te twijfelen aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde klandestiene inreis in de Europese Unie.

Hierdoor moet men besluiten dat u moedwillig informatie aangaande uw reisroute achterhoudt, waardoor er ernstige vermoedens bestaan dat u met een geldig paspoort en legaal Europa binnenkwam.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs heeft voorgelegd om de door u aangehaalde vervolgingsfeiten te ondersteunen.

U verklaarde dat u aangifte van de ontvoering van uw dochter heeft gedaan bij de politie, maar u was niet in staat hiervan een bewijs van aangifte voor te leggen.

Voorts legde u een convocatie neer waarin stond dat u zich in de hoedanigheid van een verdachte moest aanmelden op 14/05/2009.

Niettemin beweerde u dat de convocatie aangekomen is na uw vrijlating die op 09/06/2009 plaatsvond (CGVS p.5, 15). Dit strookt niet met het feit dat de afgiftedatum op de oproepingsbrief 11/05/2009 is. Uw vrouw beweerde in eerste instantie dat de convocatie dateerde van mei (CGVS Kortoyeva p. 3). Zij werd er daarop mee geconfronteerd dat zij voor de Dienst vreemdelingenzaken verklaarde dat zij aftekende voor ontvangst van de betreffende convocatie toen ze op de derde dag van het begrafenisritueel van uw moeder thuis was. Ze stelde hierbij dat uw moeder op 09/06/2009 overleed (vragenlijst CGVS 3.5).

Ook u stelde dat uw moeder op 09/06/2009 of op 12/06/2009 overleden was (DVZ vraag 12, CGVS p.7). Na geconfronteerd te zijn met deze ernstige tegenstrijdigheid, veranderde uw vrouw haar verklaringen voor het Commissariaat-generaal en verklaarde ze dat de convocatie van juni dateerde. Ze stelde hierbij dat de verwarring inzake de data ontstaan kan geweest zijn omdat er sprake zou zijn van meerdere oproepingsbrieven voor u waarvan u ook weet had (CGVS Kortoyeva p. 4).

Deze poging tot verklaring is dan weer tegenstrijdig met uw verklaring dat u maar weet heeft van slechts 1 convocatie (CGVS p. 5).

Deze zaken raken aan de kern van uw asielrelaas aangezien u aanvankelijk verklaarde dat u naar aanleiding van het verkrijgen van de betreffende oproeping gevlucht bent (CGVS p.5).

Later paste u dit aan door te stellen dat u niet omwille van deze oproeping gevlucht bent, dit evenwel pas nadat u met de tegenstrijdigheden met betrekking tot de data geconfronteerd werd (CGVS p.15).

De vastgestelde tegenstrijdigheden inzake de voorgelegde convocatie ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw relaas op ernstige wijze.

Een verdere blijk van uw gebrek aan geloofwaardigheid werd gevonden in het feit dat u onaannemelijk weinig wist over bepaalde elementen van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Zo kon u niet met zekerheid zeggen wanneer de afspraak met u gemaakt werd om het tweede wapentransport voor de rebellen uit te voeren, hetgeen toch mede de basis vormde voor uw aangehaalde problemen.

U verklaarde het eerst niet te weten (CGVS p.8). Slechts toen u vervolgens om een schatting gevraagd werd, antwoordde u dat het misschien op de dag van het eerste wapentransport was (CGVS p.8).

Deze onzekerheid is opmerkelijk aangezien dit een centraal feit in uw asielrelaas betreft - uw weigering om dit transport te doen lag mede aan de basis van de ontvoering van uw dochter.

In het algemeen werd ook vastgesteld dat u onaannemelijk weinig pogingen heeft ondernomen om informatie aangaande uw nog steeds ontvoerde dochter te verkrijgen. Dienaangaande verklaarde u zelfs dat de federalen u beloofd hadden dat ze uw dochter voor u zouden opsporen indien u met hen zou meewerken om de genoemde operatie tegen de rebellen, hetgeen u toch ook heeft gedaan (CGVS p.13).

In het licht van deze verklaring is het weinig aannemelijk dat u zo weinig nagevraagd zou hebben naar uw dochter of naar de stand van het opsporingsonderzoek door de autoriteiten. U verklaarde wel navraag te hebben gedaan aan R.(...) en uw tante over uw dochter's situatie, maar in zeer algemene bewoordingen in de zin van 'is ze al terug' en 'heb je nog iets gehoord' (CGVS p.16-17).

Dienaangaande maakte u verder geen gewag van verdere stappen om meer te weten te komen over de actuele situatie van uw dochter Z.(...). Dit terwijl van een asielzoeker toch verwacht kan worden dat hij veelvuldige pogingen onderneemt om zich op de hoogte te stellen van zijn persoonlijke problemen.

Een dergelijke mate van vaagheid in uw verklaringen ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Tenslotte werd er tijdens het gehoor een ernstige tegenstrijdigheid met betrekking tot de woonplaats van uw broer A.(...) vastgesteld.

U verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw broer A.(...) in Malgobek (Ingoesjetië) verbleef (DVZ verklaring vraag 30), terwijl u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij al sinds 1993 in Kazachstan woonde (CGVS p.14).

Deze tegenstrijdigheid betreft een belangrijk element in uw asielmotieven aangezien u stelde dat er een bloedwraak tegen u was ingeroepen vanwege de familieleden van de omgekomen wahabieten wat naast de vrees voor de politie, de andere reden voor uw vlucht was.

Aangezien een bloedwraak overgaat op de familie, in deze uw enige broer, indien de betrokkene zelf vluchtte, is dit een belangrijk element in uw relaas. U gaf ook als reden aan dat uw broer niet thuis was, toen u gevraagd werd waarom de bloedwraak niet op uw broer overging (CGVS p17).

De vastgestelde tegenstrijdige, vage en ongeloofwaardige verklaringen aangaande feiten die toch betrekking hebben op de kern van asielrelaas ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze.

Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op

gronden hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Uw aangehaalde geheugenproblemen vermogen niet de bovenstaande vaststellingen te ontkrachten.

Vooreerst bent u niet in het bezit van een medisch attest die dit ondersteunt, daarnaast blijkt u ook op bepaalde vlakken wel goed op de hoogte van bepaalde data en gebeurtenissen te zijn zoals de dag van het eerste en tweede transport, de dag en het uur van uw arrestatie, de dag van de ontvoering en vrijlating van uw dochter. Dit toont aan dat de problemen met het geheugen niet zo nefast zijn om u de mogelijkheid te ontnemen een coherent en aannemelijk asielaanvraag naar voor te brengen.

Wat de de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat sinds het begin van het conflict in de buurrepubliek Tsjetsjenië in 1999 de rebellenbeweging gaandeweg ook in Ingoesjetië activiteiten is gaan ontplooiën.

Afgezien van een eenmalige grootschalige actie in juni 2004, voerde de rebellenbeweging kleinschalige aanvallen uit, specifiek gericht tegen militairen en andere vertegenwoordigers van de autoriteiten.

Sinds 2007 is er een toename van het aantal incidenten waarbij de rebellenbeweging militaire doelwitten viseerde, maar waarbij slechts een zeer beperkt aantal burgerslachtoffers vielen. De autoriteiten proberen de rebellie te bestrijden met zowel uitgebreide zoekacties waarbij ganse wijken of dorpen worden afgezet als met gerichte arrestaties. Hierbij kunnen ook slachtoffers vallen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat veel van deze acties zonder wezenlijk geweld worden uitgevoerd en dat het aantal burgerslachtoffers veroorzaakt door acties van de autoriteiten beperkt blijft.

De situatie in Ingoesjetië is dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er in uw hoofde geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten (fotokopieën uit de binnenlandse paspoorten van uw echtgenote en van u zelf, fotokopieën uit de werkboekjes van uw echtgenote en u, een gelegaliseerde huwelijksakte, de geboorteaktes van uw echtgenote en u, een gelegaliseerde geboorteakte van uw dochter K.(...) met uitgiftestempel van een reispaspoort, uw rijbewijs, bewijs van slagen bij het rijexamen, uw getuigenschrift van de middelbare school, uw attesten van de beroepsschool en van mechanici, het universitair diploma van uw echtgenote, met puntenlijst in bijlage, het hogeschooldiploma van uw echtgenote, een parketconvocatie, een Belgisch medisch attest) zijn niet van aard dat ze de bovenstaande vaststellingen vermogen te beïnvloeden.

De gekopieerde pagina's uit de binnenlandse paspoorten en werkboekjes van uw vrouw en u, de gelegaliseerde huwelijksakte, de geboorteaktes van uw echtgenote en u, uw rijbewijs en het rijexamenattest, de onderwijsbewijzen van uw echtgenote en u, bevatten enkel persoonlijke gegevens zonder verdere informatie over de aangehaalde asielmotieven.

De geboorteakte met uitgiftestempel van een internationaal paspoort van uw dochter Khava bevestigt enkel haar bestaan wat niet in twijfel getrokken wordt.

Het medische attest bevat geen informatie over de oorzaak van de vastgestelde diagnose en biedt tevens geen informatie over de aangehaalde geheugenproblemen.

Tenslotte kan de parketconvocatie uw relaas op geen enkele wijze ondersteunen, integendeel, ze ontkracht uw relaas eerder omwille van de vermelde data, zoals hierboven reeds werd aangehaald."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, Movlotkhan KORTOYEVA, luidt het asielaanvraag als volgt:

"U, Kortoyeva Movlotkhan, verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Ingoesj afkomst te zijn. Op 14/06/2009 verliet u uw land van herkomst en op 24/06/2009 vroeg u asiel aan in België.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot Girikhan Gazikov (O.V. 6.451.247) werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt.

U legde volgende documenten voor: fotokopieën van enkele pagina's uit uw binnenlands paspoort en uit uw werkboekje, uw geboorteakte, uw universitair diploma met puntenlijst in bijlage, uw hogeschooldiploma."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, Movlotkhan KORTOYEVA, luidt als volgt:

“U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot, Girikhan Gazikov (CGVS p. 3,7).

In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd een weigeringbeslissing van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming genomen omwille van het kennelijk bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten werden eveneens in de beslissing in hoofde van uw echtgenoot besproken.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers vragen in hun verzoekschrift van 19 mei 2010 de bestreden beslissingen te hervormen en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen.

In ondergeschikte orde vragen ze aan de Raad de behandeling van hun beroep uit te stellen ten einde hen toe te laten de medische toestand van verzoeker aan de hand van een attest van een neuroloog te staven, minstens de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid beschikt. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad merkt op dat aangezien verzoekster, Movlotkhan KORTOYEVA, zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, haar echtgenoot Girikhan GAZIKOV, de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.4. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 19 mei 2010 een schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 2.2. van het protocol van 1976, van artikel

48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 en een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De Raad wijst er op dat artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 2.2. van het Protocol van 1976 betreffende de status van vluchtelingen geen directe werking hebben in de Belgische rechtsorde, waardoor deze bepalingen hoe dan ook niet dienstig kunnen worden aangevoerd.

2.5.1. Verzoeker werpt op dat in de weigeringsbeslissing van zijn echtgenote enkel verwezen werd naar zijn beslissing en dat zij niet werd ingelicht over de inhoud van deze beslissing.

Hij is van mening dat de commissaris-generaal zich niet kan beroepen op zijn beslissing om deze van zijn echtgenote te motiveren en vraagt om die reden dat de beslissing van zijn echtgenote wordt vernietigd.

2.5.2. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op goede gronden kon besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag van verzoekster.

Zij riep immers geen andere motieven in dan deze waarop haar echtgenoot zich beriep.

De Raad leest in het verhoorverslag van 3 februari 2010 (zie p. 3):

Vraag: *“Heeft u nog andere asielmotieven dan degene van uw man?”*

Antwoord: *“Ik sluit mij bij de problemen van mijn echtgenoot aan.”*

Zij betwist in haar verzoekschrift evenmin dat zij haar asielaanvraag steunt op dezelfde feiten als degene die door haar echtgenoot zijn aangehaald.

De argumentatie van verzoeker dat zijn echtgenote niet werd ingelicht over de inhoud van deze beslissing, wordt door de Raad niet aangenomen.

Immers, uit het verzoekschrift (p.1) blijkt dat advocaat G. Geerts optreedt zowel voor verzoeker als voor verzoekster en één verzoekschrift voor “verzoekers” heeft ingediend.

Voorhouden dat verzoekster geen kennis had van de weigeringsbeslissing van haar man kan aldus niet worden volgehouden, temeer daar zij en haar echtgenoot een gezin vormen, samen woonst houden “verblijvende op hetzelfde adres te Schelle” (zie het verzoekschrift, p. 1) en er geen concrete aanwijzing voorhanden is waaruit zou blijken dat verzoekster zodoende geen kennis kon nemen van de inhoud van de beslissing van haar echtgenoot.

De bestreden beslissing in hoofde van verzoekster is aldus afdoende gemotiveerd door te verwijzen naar de beslissing genomen ten aanzien van haar echtgenoot.

2.6.1. Verzoeker laat gelden dat hij lijdt aan geheugenverlies en voegt bij zijn verzoekschrift twee medische attesten; hij legt ter terechtzitting nog twee faxberichten voor.

Hij stelt dat hij regelmatig epileptische aanvallen heeft en dat hij zich heel moeilijk details van gebeurtenissen kan herinneren. Hij vervolgt dat hij wanneer hij wordt verhoord, snel geïntimideerd is als gevolg van de traumatische ervaringen die hij heeft opgedaan tijdens zijn aanhouding door de federale politie in juni 2009.

Voorts verwijst hij naar “Country Sheet Russia” van de Europese Commissie van mei 2009 waaruit volgens hem blijkt dat er in Ingoesjetï een zeer beperkte toegang is tot medische hulp en er geen geschikte behandeling voorhanden is voor psychische aandoeningen.

Ook duidt verzoeker het de commissaris-generaal ten kwade dat deze geen gebruik gemaakt heeft van de mogelijkheid om hem door een psycholoog verbonden aan zijn dienst, te laten onderzoeken en vindt het onaanvaardbaar dat een ambtenaar van het Commissariaat-generaal die medisch ongeschoold is, een oordeel velt over zijn medische toestand.

Zelf heeft hij, zo stelt hij met de hulp van de maatschappelijk werker van het OCMW te Schelle, een afspraak gemaakt met een neuroloog, maar dit kon pas ten vroegste op 21 juni 2010 (zie het stuk gevoegd bij het verzoekschrift en het medisch attest van 20 augustus 2010 neergelegd ter terechtzitting).

Verzoeker vraagt derhalve om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek naar zijn medische toestand.

2.6.2. Vooreerst leest de Raad in de door verzoeker neergelegde medische attesten van 20 augustus en 11 oktober 2010 dat hij lijdt aan epilepsie sinds kinderleeftijd, maagulcus, contusio cerebri, doch nergens in deze twee attesten wordt er gewag gemaakt van geheugenstoornissen of van het feit dat verzoeker *tout court* niet bij machte zou zijn om een coherent verhaal te vertellen.

De stelling in het verzoekschrift (zie p. 6) dat *“het is algemeen aanvaard in de medische wetenschap dat er zich geheugenverlies kan voordoen onmiddellijk na epileptische aanvallen”* is een mening van een niet medisch geschoold persoon en betekent derhalve geen aanvulling op de twee voormelde attesten van dr. S. Engelborghs.

Bovendien wijzen de verhoorverslagen vervat in het administratief dossier, genoegzaam uit dat verzoeker, hoewel deze zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal, te kennen heeft gegeven dat zijn geheugen hem parten speelt, precieze en nauwkeurige verklaringen heeft kunnen verstrekken. Uit de respectievelijke verhoorverslagen kan volgens verweerder terecht géénszins afgeleid worden dat verzoeker de vragen niet begrepen heeft, noch dat hij niet in de mogelijkheid verkeerde om een zinvol antwoord te verstrekken en al evenmin dat verzoekers geestestoestand het verloop van de kwestieuze gehoren op negatieve wijze hypothekeerde.

Verzoekers medische toestand vormt aldus géén verschoningsgrond voor de vastgestelde incoherenties, ongerijmdheden, onaannemelijkheden of vaagheden waarvan sprake in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker het de commissaris-generaal ten kwade duidt geen interne psycholoog te hebben geraadpleegd, wijst de Raad er op dat er geen wettelijke bepaling of beginsel verplicht de commissaris-generaal het advies van de interne psycholoog in te winnen. Het is inderdaad niet de taak van de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen.

Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal, zonder daartoe het advies van de interne psycholoog in te winnen, een onredelijk besluit verbonden heeft aan het geheel van de gegevens dat voorhanden was.

De Raad merkt op dat de door verzoeker voorgehouden geheugenproblemen wel degelijk nadrukkelijk in rekening gebracht en afgewogen worden in de bestreden beslissing; zijn medische toestand werd aldus niet "*compleet genegeerd*".

Verder wijst de Raad er op dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift staan zo ze zich in werkelijkheid hebben voorgedaan.

Wat betreft zijn stelling dat de asielprocedure verzoeker ongemak of angst inboezemt, wijst verweerder er terecht op dat de asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en "vrees" kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielrelaas te debiteren.

Artikel 39/2, §1, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bepaalt dat de Raad de bestreden beslissing van de commissaris-generaal kan vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in artikel 39/2, §1, 1° van voormelde wet, bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Verzoeker toont in deze níét op concrete wijze aan dat de bestreden beslissing behept zou zijn met een substantiële onregelmatigheid, noch dat er essentiële elementen ontbreken die de Raad in de onmogelijkheid stellen om tot een inhoudelijk oordeel te komen over de grond van de zaak. Bovenstaande vaststellingen indachtig, evenals gelet op wat infra aan bod komt, besluit de Raad dat verzoeker géén gegronde redenen aandraagt waaruit blijkt dat de bestreden beslissing behept zou zijn met een substantiële onregelmatigheid of waaruit zou blijken dat de Raad niet over de nodige gegevens beschikt om tot een inhoudelijk eindoordeel te komen.

Waar verzoeker in zijn verweer van 19 mei 2010 op de motivering van de bestreden beslissing van 16 april 2010, dat hij geen medisch attest voorlegt dat zijn medische toestand ondersteunt, stelt -onder verwijzing naar stuk 5 gevoegd bij zijn verzoekschrift- dat "*er in Ingoesjetië een zeer beperkte toegang is tot medische hulp en medicijnen en er geen geschikte behandeling van psychische aandoeningen voorhanden is*", verwijst de Raad naar de medische attesten van 20 augustus en 11 oktober 2010 van een arts uit België die verzoeker zelf bijbracht en hiervoor in dit arrest werden behandeld.

2.7.1. Verzoeker laat wat betreft zijn reisroute gelden dat hem daaromtrent informatie gevraagd werd, zoals de steden die ze onderweg aandeden, die hij haast onmogelijk kon onthouden. Zo werden die stadnamen in een andere taal aangegeven dan deze die hem eigen is; hij verkaart dat zijn vrouw trouwens niet kan lezen en ook geen Engels verstaat. Bovendien merkt verzoeker op dat haar slechts vier korte vragen werd gesteld over de reisweg terwijl hij duidelijk heeft aangegeven dat het zij was die de reisdocumenten bijhield en getoond had.

Ook beweert hij dat hij door de foltertechnieken die hij onderging tijdens zijn aanhouding, zodanig onder shock was dat hij zich weinig herinnert van de dagen na zijn vrijlating. Bovendien zou dit versterkt zijn geweest door epileptische aanvallen waaraan hij ook tijdens de busreis leed.

Voor het overige herhaalt verzoeker kort zijn verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal.

2.7.2. De Raad merkt op dat verzoeker op het Commissariaat-generaal op geen enkel moment te kennen heeft gegeven dat epilepsie hem parten speelde, noch dat hij tijdens de reis onder zware medicatie stond.

Integendeel, in het verhoorverslag van 3 februari 2010 (zie p. 6) staat te lezen dat verzoeker zijn ondermaats besef van het reisgebeuren toeschrijft aan het feit dat hij onderweg geslapen heeft, onder meer omdat hij zich niet goed voelde. De argumenten die verzoeker in zijn verzoekschrift post factum aandraagt, overtuigen als dusdanig niet.

Waar verzoekers beweren dat aan hen op het Commissariaat-generaal onmogelijke vragen werden gesteld, merkt de Raad op dat er vanuit gegaan kan worden dat de vlucht- en reisomstandigheden een diepe indruk op verzoekers hebben nagelaten. Verzoekers moeten minstens weet hebben door welke landen en plaatsen ze reisden. Voorhouden dat verzoeker onmogelijk kon onthouden welke steden ze onderweg gepasseerd zijn en dat verzoekster niet kan lezen en geen Engels verstaat -terwijl verzoeker het de commissaris-generaal ten kwade duidt dat haar maar vier vragen gesteld werd terwijl hij beweert nochtans duidelijk te hebben laten verstaan dat zij de reisdocumenten bijhield en woord voerde bij de controle (zie verzoekschrift p. 6 en 7)-, wordt door de Raad niet aanvaard.

Dat verzoeker geen reisdocumenten neerlegt en geheel onwetend is met betrekking tot zijn reisweg, is niet aannemelijk en ondermijnt op fundamentele wijze zijn algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder zijn verklaringen met betrekking tot zijn reis naar België.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift een korte beschrijving geeft over de valse paspoorten die hij en vrouw beweren gebruikt te hebben, merkt de Raad op dat dit deze post-factum verklaring geen afbreuk doet aan het feit dat verzoeker tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal, helemaal niet op de hoogte was van dergelijke basisgegevens en hiermee aldus noch verklaart noch weerlegt de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande het al dan niet gecontroleerd te zijn geweest.

Betreffende verzoekers verwijt aan het adres van de commissaris-generaal dat aan zijn echtgenote slechts vier korte vragen werden gesteld aangaande de reisweg, antwoordt verweerder terecht dat, daar waar verzoeksters afzonderlijke verklaringen relevant zijn bij de beoordeling van verzoekers verklaringen, deze opgenomen zijn in de bestreden beslissing van verzoeker.

De commissaris-generaal heeft wel degelijk rekenschap gegeven van alle relevante gegevens eigen aan de zaak, en is op goede gronden tot zijn vaststellingen gekomen.

2.8.1. Vervolgens verwijst verzoeker, wat zijn vervolgingsfeiten betreft, naar de *“chronologie en de feiten”* zoals uiteengezet in zijn verzoekschrift dewelke, zo hij stelt, -door zijn advocaat- verkregen werden na *“zorgvuldig verhoor van verzoekers gedurende zeer lange gesprekken”*.

Dit in tegenstelling tot het verhoor voor het Commissariaat-generaal, wat het verzoekschrift lijkt te suggereren (p. 7): *“Het is duidelijk dat de interviewtechnieken en het tijdsbestek waarbinnen het interview plaatsvond niet geschikt waren om verzoekers voldoende vertrouwen te geven om op een rustige wijze hun verhaal te reconstrueren”*.

De in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden doet hij overigens af als *“misverstanden”*, wat volgens hem blijkt uit de confrontatie hiermee tussen hem en zijn echtgenote.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog een fotokopie toe van een tweede convocatie. Hij verklaart dat hij dit stuk niet eerder heeft kunnen voorleggen omdat ze dit bij hun vlucht verloren hebben en hiervan pas recentelijk terug in het bezit zijn gekomen.

2.8.2. Er dient te worden opgemerkt dat verzoekers geenszins verduidelijken in welke zin *“de interviewtechnieken en het tijdsbestek waarbinnen het interview plaatsvond niet geschikt waren om verzoekers voldoende vertrouwen te geven om op een rustige wijze hun verhaal te reconstrueren”* betrekking hebben op de verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, het verhoor voor het Commissariaat-generaal, of op de initiatieven die de raadsman van verzoekers zelf op touw gezet heeft om hun verklaringen af te nemen.

Alleszins acht verweerder terecht dat dergelijke algemene bemerking niét van aard om afbreuk te doen aan de waarde van de verhoorverslagen of schriftelijke neerslagen die in het administratief dossier te vinden zijn. Integendeel, verzoekers kregen doorheen de asielpcedure de kans om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Verzoekers maakten daarbij

gebruik van de diensten van een tolk die het Russisch machtig is en verkeerden tevens in de mogelijkheid om zich te laten bijstaan door een raadsman van hun keuze. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

2.8.3. Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift overigens geen argumenten op die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden aangaande de convocatie kunnen verklaren of weerleggen. Hij zegt wel dat het om *“misverstanden”* gaat, maar legt hoegenaamd niet uit in welke zin deze incoherenties een misverstand zouden kunnen zijn; zijn stelling *“dat dit bleek na confrontatie”* volstaat niet.

En zoals reeds hoger omstandig besproken werd, kan verzoekers geestestoestand, zoals hierboven wordt aangehaald (sub 2.6.2.), niét aangenomen worden als verschoningsgrond.

Wat betreft de -fotokopie van- tweede convocatie die niet gesteld is in de proceduretaal en die verzoekers zonder eensluitende vertaling bij hun verzoekschrift voegen -en dus door de Raad niet inhoudelijk in overweging kan worden genomen- stelt de Raad vast dat verzoekers tijdens hun verhoren nergens gewag gemaakt heeft van deze tweede convocatie, noch van het verlies ervan op hun vluchtreis. Integendeel, verzoeker heeft ten overstaan van het Commissariaat-generaal (zie verhoorverslag 3 februari 2010, p. 5) nadrukkelijk te kennen gegeven dat hij slechts weet had van één enkele convocatie.

Het neerleggen van -tweede- dergelijk document zich keert aldus tegen verzoekers hun geloofwaardigheid.

Bovendien leest de Raad in *“de chronologie”* van voorliggend verzoekschrift -dewelke luidens verzoekers nochtans verkregen werd na *“zorgvuldig verhoor en zeer lange gesprekken”*- nergens dat verzoeker een oproepingsbrief kreeg om zich op 14 mei 2009 aan te melden bij de federale politie -hoewel hij deze voor de Dienst Vreemdelingenzaken heeft neergelegd-, maar wordt er enkel gesproken van een convocatie ontvangen op 11 juni 2009 om zich op 14 juni 2009 aan te melden -terwijl de oproepingsbrief die verzoekers bij hun verzoekschrift voegen 19 juni 2009 vermeldt (zie stuk 2b).

Ook deze vaststelling ondermijnt verder verzoekers geloofwaardigheid.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat verzoekers, met hun enkele bewering dat *“deze convocatie (lees: de convocatie van juni 2009) kon niet eerder worden voorgelegd aangezien verzoekers pas recentelijk terug in het bezit zijn gekomen van dit stuk na dit bij hun vlucht te zijn verloren”*, hoegenaamd niét aannemelijk maken dat dit stuk niet eerder in de procedure kon worden aangebracht zoals wordt vereist door artikel 39/76 van de voormelde wet van 15 december 1980. De Raad neemt de inhoud van dit stuk derhalve niet in overweging. Bovendien is het slechts een fotokopie waaraan geen bewijswaarde wordt gehecht gezien fotokopieën gemakkelijk te vervalsen zijn.

2.9.1. De in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid inzake het adres van zijn broer, wijt verzoeker aan een vergissing of verkeerd begrip van de vraagstelling bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Hij blijft er bij dat zijn broer wel degelijk sinds 1993 in Kazachstan verbleef en dat daarom de bloedwraak niet op deze laatste overging.

2.9.2. De Raad merkt op dat dergelijk verweer niet ernstig kan worden volgehouden. Immers, het verhoorverslag voor Dienst Vreemdelingenzaken werd aan verzoeker voorgelezen in het Russisch en hij heeft verklaard dit gehoorverslag te aanvaarden (zie verhoorverslag van 13 juli 2009, stuk 16 in het administratief dossier). Verzoeker heeft hierbij geen melding gemaakt van verkeerd begrip van de vraagstelling of problemen met de tolk.

De in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid blijft bijgevolg behouden.

2.10.1. Verzoeker voert ook aan dat hij vermoedens heeft dat zijn dochter bewust heeft meegewerkt met de rebellen, zij mee aan de oorzaak ligt van zijn problemen en dat hij om deze reden niet geneigd is om contact te zoeken met haar. Hij verklaart wel navraag te hebben gedaan bij zijn tante en heeft zo vernomen dat zijn dochter bij de grootouders van zijn eerste vrouw zou wonen.

Hoe dan ook stelt verzoeker kan deze informatie geen afbreuk doen aan zijn vluchtverhaal.

2.10.2. De Raad wijst er op dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan verwacht worden dat deze geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen in zijn land van herkomst. Het nalaten ervan wijst inderdaad op een gebrek aan interesse bij verzoeker en keert zich tegen de ernst van zijn volgehouden vrees.

Verweerder stelt bovendien terecht vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift voor het eerst aanhaalt dat *“hij vermoedens heeft dat zijn dochter – Zarema – bewust heeft meegewerkt met de rebellen en dat zij dus mee aan de oorzaak ligt van zijn huidige problemen”*. Als dusdanig komt dergelijke *post factum* bewering niet overtuigend voor.

2.11. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekers; de Raad schaart zich achter de bestreden beslissingen dewelke hij beaamt en overneemt.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Voormeld artikel is derhalve niet geschonden.

2.12.1. Verzoeker vraagt ook nog om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Hij laat gelden dat de commissaris-generaal erkent dat er sinds 2007 in zijn land van herkomst een toename is van het aantal incidenten en stelt niet akkoord te gaan met het besluit dat er slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers vallen. Volgens verzoeker is de vereiste van een groot aantal burgerslachtoffers niet noodzakelijk om te kunnen spreken van een gewapend conflict: hij verwijst hiertoe naar rechtspraak van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Ook haalt verzoeker in zijn verzoekschrift (p. 8 en 9) een aantal gebeurtenissen aan die de commissaris-generaal niet in aanmerking heeft genomen en verwijst naar *“Bureau of Democracy, Human Rights and Labor – 2009 Country Reports on Human Rights Practices”* van 11 maart 2010 waaruit moet blijken dat er een gevoelige toename is van ontvoeringen, foltering en gevangenschap door overheidstroepen in de bedwinging van conflicten.

Voor het overige herhaalt verzoeker kort zijn vluchtrelaas.

2.12.2. Uit het voorgaande blijkt dat het relaas van verzoekers ongeloofwaardig is.

Verzoekers kunnen niet steunen op een dergelijk relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze, wanneer ze naar hun land van herkomst terugkeren, een reëel risico zullen lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zullen kunnen stellen of wegens dat risico zullen willen stellen, conform artikel 48/4, §2, a. of b. van voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoekers brengen geen overige elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Immers, een verwijzing naar een artikel en algemeen rapport over de algemene situatie in het land van herkomst, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke

De subsidiaire beschermingsstatus kan in principe worden toegekend op grond van artikel 48/4, §2, c. van de voormelde wet van 15 december 1980, dat het individuele asielrelaas ten dele overstijgt en bovenal teruggaat op de algemene veiligheidssituatie in het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit of het staatsburgerschap bezit, *in casu* de Russische Federatie, en meerbepaald Ingoesjetië.

Uit de informatie van de commissaris-generaal, vervat in het administratief dossier, kan evenwel worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht en beperkt in omvang zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de voormelde wet.

Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen dwingende argumenten, concrete gegevens of tastbare stukken bij die een ander licht werpen op voorgaande beoordeling.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980, kan niet worden toegekend.

De Raad merkt ten slotte nog op dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben.

2.13. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekers werden opgeroepen voor een verhoor, dat ze tijdens dit verhoor op 3 februari 2010 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE